

Život



Informační bulletin Československého klubu v Adelaide, S.A.
Information Bulletin of Czechoslovak Club in Adelaide, S.A.

Srpen 2008
August 2008

Československý klub pořádá
V sobotu 6.září 2008 ve 20hod

Disko

Především pro mladé, ale i věkově zralejší

Hudba od 70let a výše

Disk Jockey Jiří Broučil

Vstupné \$5



Program klubovních akcí 2008

- Neděle 31.8. 15 hod - Film Holky z Porcelánu (komedie)
- Sobota 6.9. 20hod - Disko
- Neděle 7.9. 15 hod - Film Jako jed (film se Svěrákem)
- Neděle 14.9. 15 hod - Film Na Samotě u Lesa (film s Kemrem)
- Neděle 21.9. 15 hod - Film Nebeští Jezdci (O našich letcích za války)
- Neděle 28.9. 15 hod - Český film
- Pátek 24.10. 20hod - Cimbálovka Sudovjan
- Neděle 26.10. - Oslava národního svátku ČR

Club's Program 2008

- Sunday 31.8. 3PM and most Sundays at 3PM - Czech movies
- Saturday 6.9. 20hod - Disco
- Friday 24.10. 8PM - Cymbalo music by Sudovjan
- Sunday 26.10. - Czech National Day Celebration



Chtěli byste se podívat na Kangaroo Island ?

Podrobnosti uvnitř pod klubovními zprávami



Cimbálová muzika Sudovjan

Bude hrát v našem klubu
24.října 2008 ve 20hod
Vstupné \$15

Zamluvte si vstupenky u
pana Jirky Švehláka

Na tel č. 8293 4372 nebo
Mob 0411 479 517

České filmy

V klubu se koná pravidelné promítání českých filmů.
Začátek každou neděli v 15 hod.

Příspěvky na nový finanční rok 2008/09

jsou nyní splatné

Příspěvky pošlete na adresu Československého klubu
PO BOX 89, Hindmarsh 5007

Rodina \$ 40

Jednotlivec \$ 35

Penzisté manželé \$ 30 Penzista \$ 20

Beseda s Velvyslancem České republiky

Velvyslanec ČR Pan Juraj Chmiel navštíví
Československý klub v pátek večer 5.zářiva účelem
setkání a pobesedování s krajanskou komunitou



Nezapomeňte na páteční večer s
Karlem Vystavělem a jeho kytarou
29.srpna

a každý poslední pátek v měsíci.
Další muzikanti a zpěváci vítáni.

BOŽÍ ZEMĚ

Vždycky jsem měl problém vysvětlit cizincům, co jsme my Češi zač. Říct, že náš pas nosí i Václav Klaus, se rovná koledování si o patetický soucit; zhruba to samé platí o Járovi Cimrmanovi, jenž navíc, chudák, nikdy *ani* nežil. Asi nejlépe nás vystihuje poslední edice *Economistu*, *Kapesní svět* v číslech.

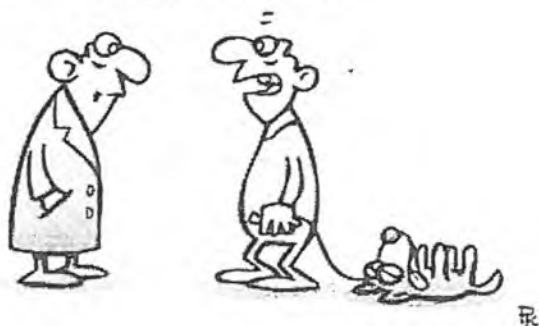
Dává nás totiž do globální souvislosti, tzv. objektivního měřítka. Věděli jste třeba, že v měřitelném bohatství, tedy HDP na hlavu přepočítaném podle parity kupní síly, máme s našimi 20 000 dolarů blízko k Arubě, Grónsku a Martiniku? Asi ne, zvláště po mediální masáži o silné koruně, díky níž si teď můžete řízek dopřát i v Chorvatsku. Sám ani netuším, kde Aruba je. Nějaký zlodušský ostrov z Jamese Bonda? Možná. Hlavně na mě nezkoušejte internetové chytráctví: na mapě si to umím najít taky.

Nebo úmrtnost za volantem, projev civilizovanosti: na 29. místě jsme s Jamaikou a Vietnamem, kde řídí zhruba každý, kdo není moc zhulený nebo neumřel ještě před porodem. V počtu úmrtí na rakovinu jsme sedmí, mezi Angolou a Peru. Jestli si ale myslíte, že nelichotivá čísla kompenzujeme ve vědě, klikněte na jiný článek: v pořadí nobelovek za mír, ekonomii, literaturu či medicínu nemáme *ani* jeden zářez. A to tu chybí i Václav Klaus, občan Pražského hradu. Jednou figurujeme ve statistice zá chemii.

Nezoufejte ale: my Češi jsme vždycky věděli, jak z každé šlamastyky. Naším tajemstvím je statistická kompenzace. Suverénně vévodíme spotřebě piva, indikaci vysoké inteligence, hezkých těl a kvalitního milování. Jen o kousek zaostáváme za Austrálií v totální konzumaci alkoholu, na což pivní a pro-kuřáckou legislativou pečlivě dohlíží i naši zákonodárci. A čtvrtí, hned za Ruskem a Makedonií, jsme v počtu vykouřených cigaret. Neměli jsme se v našich dějinách kdy lépe, jak na Silvestra řekl, tuším, Václav Klaus? Omlouvá ho jen novoroční kocovina.

Petr Holec, Reflex on Line

Václav Kocourek



Toho si nevsímejte. To on tak občas dělá, abych vypadal jako blbec."

Srpen 1968



Záběry z pohnutých srpnových dnů

Od 21. srpna 1968 uplynuly čtyři desetky let, ale toto datum je stále v živé paměti. Tragické události, následující po srpnu, uvrhly Československo na dlouhou dobu do tupé normalizace a způsobily odchod víc jak čtvrt milionu lidí do exilu.

Pražské jaro (anglicky Prague spring, slovensky Pražská jar) bylo období politického uvolnění v Československu. Toto období začalo 5. ledna 1968, kdy se prvním tajemníkem ÚV KSČ stal reformátor Alexander Dubček a pokračovalo do noci na 21. srpna téhož roku, kdy vojáci Varšavské smlouvy v čele s vojáky Sovětského svazu vstoupili do Československa, aby zastavili reformy. Vojska zemí Varšavské smlouvy zůstala v Československu do 16. října 68, ale někteří vojáci zůstali na území země a podél hranic do poloviny roku 1987.

Reformy pražského jara byly pokusem Dubčeka uvolnit režim a spustit proces částečné demokratizace. Tento čin se neseťkal s pochopením na sovětské straně, která vyslala (po neúspěšných jednáních) tisíce vojáků vojsk varšavské smlouvy, aby zahájili okupaci státu. Poté, co Československo vstoupilo do éry normalizace, vedení strany se pokusilo znovunastolit politické a ekonomické hodnoty, které vládly před tím, než Dubček ovládl Komunistickou stranu Československa.

Termín „Pražské jaro“ byl vytvořen západními médii poté, co se o této události dozvěděl celý svět a později byl používán i v Československu. Je to odkaz k termínu „Jaro Národů“, což je umělecký název daný revolucím z roku 1848.

Členské příspěvky na rok 2008 - 2009

zaplatili : srpen 2008

E. a T. Dubský 40.-, J. Glonek 20.-, Z. a H. Kotásek 30.-, I. Kotásek 35.-, K. a N. Pudil 30.-, F. a V. Drahoš 30.-, L. A. M. Cienciala 30.-, K. Tržil 20.-, J. a D. Kautský 30.-, M. Marková 20.-, Z. Komárková 20.-, R. Vašková 20.-, P. a M. Václavík 40.-, H. Hucks a J. Mannion 40.-, M. a B. Štíbr 30.-, Z. a O. Šatánek 30.-, A. a M. Šatánek 40.-, P. Šatánek 35.-, J. a S. Kocman 30.-, J. a L. Wirth 30.-, M. a F. Rosenzweig 30.-, M. Karas 20.-, S. a J. O Reilly 40.-, V. Hajduková 20.-, J. a I. Kmínek 30.-, J. a A. Ryneš 40.-, Z. a G. Schulz 30.-, K. Chludilová 20.-, J. a D. Čermák 30.-, Dr. K. a A. Eliáš 30.-, J. a M. Jiřina 30.-, L. Schleim 20.-, M. a R. Prokeš 30.-, J. a J. Krátký 30.-, Z. Šemberová 20.-, P. St.-Johnson 20.-, K. Burešová 35.-, J. a H. Petrmichl 39.-, B. a R. Šulda 30.-, I. Jungvirtová 20.-, J. a M. Sklenář 30.-, V. Jurčík 20.-, J. Sodomka 20.-

Dary klubu:

F. a V. Drahoš 20.-, K. a N. Pudil 20.-, J. Glonek 30.-, P. a M. Václavík 10.-, L. Schleim 20.-, Z. a G. Schulz 10.-, H. Hucks 10.-, J. A. J. Krátký 20.-, J. Sodomka 30.-

Dar na radio:

K. Pudil 10.-.

Dar na Mikuláše:

D. Čermáková 10.-.

Inserce:

A. Kovaříčková 50.-, Opal Gem Factory (J. Ryneš) 100.-.

Děkujeme všem členům za dary a členské příspěvky.

Něco pro zasmání

Potkali se dva kamarádi. Jeden říkal:

"Představ si, jaký se mi včera v noci zdál sen. Celou noc jsem jezdil na kolotoči".

Druhý reaguje:

"Mně se včera v noci také zdál sen. Jsem sám doma, večer, najednou zvonek, jdu otevřít a je tam Lolobrigida, zda nechci s ní strávit noc. Já, že samozřejmě, že mi bude ctí. Otevřel jsem flašku, najednu další zvonek a tam stojí Sofia Loren, celý jsem se rozklepal, co si s takovými dvěma kráskami počnu."

Kamarád praví:

"To jsi kámoš? Nemohl jsi mě zavolat na pomoc?"

"Volal jsem, ale řekli mi, že jezdíš na kolotoči."

Přijde pacient k lékaři a povídá:

"Mně se každou noc ve spánku zjevuje čert a říká: Pojď se vyčurat. Já se probudím a mám mokrou postel. Co mám dělat?"

Doktor se zamyslí a pak poradí:

"Až se zase objeví ten čert, řekněte mu, že jste už čůral."

Za pár dní se pacient vrátí a říká:

"Pane doktore, to jste mi neměl dělat. Já jsem mu to řekl, a on mi odpověděl, že to nevaří, že se půjdem vykakat."

Dva právníci zašli na večeri do restaurace. Objednali si dvě kávy, po chvíli si ke kafi vytáhli z kufříků vlastní plněné bagety.

"Ale pánové, tady nesmíte konzumovat vlastní potraviny!" napomenula je hned servírka.

Právníci se na sebe podívali, pokrčili rameny a bagety si vyměnili.

Klubovní zprávy

3. srpna se konala 59. Valná hromada Československého klubu. Nový výbor byl zvolen podle navržené kandidátky uveřejněné v minulém čísle s menšími doplňky. Člena Smírčí komise pana Zdenka Vítka vystřídal pan Eddy Dubský a do výboru byla zvolena paní Sonja Kocmanová.

Přednáška o Antonínu Dvořákovi s hudebními ukázkami, kterou připravila paní Balcárková byla návštěvníky dobře oceněna.



Učinkující na přednášce o Dvořákovi

V minulém čísle Života vyšla povídka Pošetilé stáří, kterou napsala Jiřina Zaccalová, která si vymyslela příběh i osoby. Tiskařský šotek způsobil, že autorka nebyla uvedena, respektive byla zastíněna inzerátem. Dodatečně se omlouváme za toto nedopatření.

Výlet na Kangaroo Island se nyní bude konat buď v polovině října nebo v polovině listopadu tohoto roku sežene-li se dostatečný počet zájemců (a ne na dlouhý víkend z důvodu obtížnosti zajištění ubytování). Řidič autobusu bude pan Eddy Dubský. Ubytování bude v blízkosti světově proslulé Seal Bay. Přihlašte se na tento zajímavý výlet u paní Blanky Švehlákové na tel. č. 8293 4372 nebo Mob 0411 729 682.

Pan Štefan Kmec z Brna hledá svého bratra Tonda Kuchaře. Odešel do Austrálie v roce 1972. Máte-li informace o panu Kuchařovi, sdělte je prosím paní Čermákové v Adelaidě na čísle 8281 2123.

Děkujeme ženskému kroužku za přípravu zákusků pro klubovní akce, především paní Marii Rynešové za organizaci.

Pan Eddy Dubský, Justice of Peace je přítomen v klubu každý první pátek v měsíci pro strany. Potřebujete-li potvrdit /ověřit dokumenty pan Dubský tak rád učiní. V případě, že se potřebujete domluvit na jinou dobu, zavolejte mu na číslo 8280 8007.

Stanislav Moc: Zmýlená se neplatí

Občas jsem dělal s Josefem. Výborný elektrikář, ale pověřivce. Chodil často ke kartáčkám a věřil blbostem jako že číslo šest je číslo ďáblov. Já jsem s ním dělal za hotovost, takže celkem rád.

Byla to práce, kterou jsem si přivydělával, když jsem měl dovolenou. Jak se má dovolená blížila, volal jsem kolem dokola po známých, co mě mohli zaměstnat a většinou jsem něco sehnal. Jednak jsem byl celkem šikula a měl sílu, ale hlavně jsem byl laciný, takového chtěl každý.

Mohl jsem si to dovolit, protože peníze na dovolenou mi zaměstnavatel vyplatil předem, takže tohle byly peníze navíc. Dával jsem si je na speciální konto, aby žena nevěděla, a pak jsem ji vždy překvapil k narozeninám nebo na Vánoce, kdy jsme utráceli jak zjednaní.

Práce to byla celkem jednoduchá, i když náročná. Josef jako elektrikář dělal tu jednoduchou práci a já tu náročnou. Zaváděli jsme do domů klimatizace. Mým úkolem bylo udělat do zdi díru, do které se zasunula bedna s motorem klimatizace, a Josefova práce spočívala v tom, že k tomu zavedl elektřinu a všechno zapojil. Tu práci Josef dostával přes prodejce klimatizace, který měl obchod na hlavní třídě a prodával nejen klimatizaci, ale veškeré elektrické zboží od ledniček až po rádia. V klimatizaci tenkrát letěla značka „Carrier“. Na svou dobu jedna z nejlepších k dostání. Neměli jsme s ní žádné problémy nebo reklamace a za den jsme dokázali zapojit tři až čtyři.

Dělali jsme to tak, že majitel domu, který si klimatizaci koupil, nám ukázal místo ve stěně, kde ji chtěl mít. Já jsem do stěny (sádrokarton) udělal kladivem díru a tou dírou vyvrtal další díru do vnější zdi. Dělal jsem ji do spáry mezi cihlami, protože to tak bylo lehčí. Tím jsem získal pomyslný střed obdélníkové díry pro klimatizaci. Z venku jsem pak silným grinderem vybrousil a majlíkem vysekal cihly. Pak jsem opatrně zevnitř vyřízl sádrokarton přesně na bednu klimatizace, což nebylo tak jednoduché, jak to zní, protože jsem musel uříznout i vzpěry dřevěné konstrukce na kterou je sádrokarton připevněn. Do té jsem pak přidělal dřevěný rám, v kterém klimatizace seděla.

Ten se musel upevnit na dřevo konstrukce, protože sádrokarton by tíhu nezvládl. Mezitím si Josef natáhl pod střechou kabel, kterým přivedl do klimatizace proud. Dělal to tak, že pod střechou táhl kabel až nad mou díru, kterou jsem ve stěně dělal, a pak jej do ní spustil spárou mezi cihlovou zdí a dřevěnou konstrukcí domu. Někdy byla střecha nízká a Josef musel pod střechou kabel ke stěně hodit. Já jsem většinou vylezl na střechu, odsunul pár tašek a pomohl mu jej do spáry spustit. To když střecha tašky měla, ale někde jsme narazili na plechovou střechu a museli pak plech odšroubovat, abychom se ke stěně dostali. To byla zdržovačka, ale byli jsme sehraní a práce nám šla celkem dobře od ruky. Jednou nám prodejce dal adresu a vysvětlil, že majitel nebude doma, ale abychom šli zadem, že nechal otevřené dveře u prádelny, abychom se do domu dostali. Klimatizaci jsme měli v obýváku zasadit doprostřed stěny, v které nebylo ani okno ani dveře. Taková stěna že je v obýváku jen jedna, takže se nemůžeme mýlit. Jméno ulice si již nepamatuji, ale číslo domu bylo šest. Zde předesílám, že Australané jsou v číslování domů

dost laxní a většina jich žádné číslo na domě nemá. Někteří nemají ani poštovní schránku, natož číslo. Takže když hledáte nějaký dům a poštěstí se vám v ulici uvidět číslo, je zvykem, že si od toho čísla baráky odpočítáte.

My jsme měli štěstí, dům číslo šest měl nejen poštovní schránku, ale na ní i číslo šest. Navíc to byl třetí dům od rohu, takže jsme se nemohli mýlit. Zastavili jsme před baráčkem a já jsem jej obešel postranní brankou. Dveře do prádelny byly otevřené, jak slíbeno, a v obýváku jedna stěna bez oken a bez dveří. Takže když jsme se te večer vrátili z práce k prodejci klimatizací, byli jsme dost překvapeni, když se nás zeptal, proč jsme ještě neudělali tu šestku.

„Tu jsme udělali ráno jako první!“ divil se Josef.

„To je divný, už třikrát volali, kdy jako na to přijedete. Hergot chlapi, já doufám, že jste jim to nezavedli do jiného pokoje?“

Ve mně zatrnulo, protože obývací jsem vybíral já, a tak



jsem jen němě přikývl, když nás prodejce vyzval, abychom se vrátili a zjistili, co se stalo. Cestou jsme se s Josefem málem pohádali, protože Josef byl prudšas a začal hned vinit mne.

V šestce se svítilo a majitel byl doma. Byl jím šedivý stařík, který vypadal, že neumí počítat do pěti. Když jsme mu vysvětlili, proč jsme přijeli, tak se usmál a řekl, že si myslel, že ho obdaroval sám Santa Claus, že jako Vánoce letos přišly dřív než počítal. Josef ho ujistil, že do Vánoc je ještě daleko a zároveň ho vyzval, aby si ty blbý vtipy nechal pro sebe, protože my máme za sebou perný den. Stařík zvažněl a řekl, že ten blbej vtíp je na nás, protože on není číslo šest, ale šedesát šest.

„Já se osouložím!“ vykřikl Josef: „dyť máte na schránce číslo šest!“

„No jo, protože jedna šestka, dávno tomu, se odlepila, upadla a než jsem se dostal k tomu, abych ji přilepil, tak ji někdo ukrad. Nikdy jsem ji nenašel.“

„Takže to je vaše vina! Vy si tam přidělejte tu druhou šestku a my si mezitím vezmeme klimatizaci zpět...“

„A mně tady necháte díru ve zdi? Tak to teda ne!“ Josef by se snad pral, musel jsem ho chytit za ruku, ale vztekle se mi vyškubl.

„Poslouchejte“, řekl jsem: „Nedohodneme se nějak?“

„A jak? Vymlátili jste mi cihly a teď...“

„Zavedli jsme vám klimatizaci!“, přerušil jsem ho rychle: „Je to nejlepší klimatizace k dostání, co kdybyste ji od nás koupil? Dáme vám velkou slevu.“

„A kolik taková klimatizace stojí?“

„Jedenáct set...“

„To nemám.“

„To je i se zavedením,“ převzal Josef rozpravu: „Víte co, ať nežeru, dáme vám to za půlku!“

„Když já mám jenom čtyři stovky...“

„To si strčte...,“ ale Josef nedopověděl. Chytil jsem ho pevně za ruku a vyštěkl: „Berem!“

Myslel jsem, že se dědkovi rozzáří oči, ale místo toho mu v nich zaplátl zlý plamének.

„Tak pojďte dál...“

Šli jsme za ním. Zavedl nás do obýváku a šel k dřevěné polici u dveří. Sundal s ní malovaný hrnek s víčkem a sáhl dovnitř. Pak ztuhl a vytáhl prázdnou ruku ven. V očích mu znovu zle zaplálo, ale tentokrát výsměšně: „Tady jsem měl čtyři stovky,“ řekl protáhle: „Vy už jste zapláceno dostali! A teď táhněte z mého domu nebo zavolám policii!“

Musel jsem Josefa ven vystrkat, ale ještě na ulici vztekle vykřikoval sprosté nadávky. Trochu se uklidnil až v autě.

„Ty blboune,“ syčel jsem: „Kdybys ho nenasral, tak jsme mohli mít aspoň ty čtyři stovky, takhle jsme utřeli hubu úplně!“

„Prořežu mu pneumatiky,“ skřípal Josef zubama:

„Počkám si na něj někde a ...“

„Prořežeš kulový! A už se nečil, dědek nám to udělal lacino!“

„Co to kecáš?“

„Ty troubo, kdyby zavolal policii a řekl, že v tom hrnku měl deset tisíc, tak jaký jsme byli?“

To ho zarazilo. Chvilí mlčel a pak řekl: „Budem celej tejden makat zadarmo, chápeš to, ne?“...

Neodpověděl jsem.

„Tak dobře,“ řekl smířlivěji, „ale že je šestka dábelský číslo, to mně nikdy nevymluvíš!“

www.pozitivni-noiny.cz

LAWYER

Over 25 Years Experience

ARTHUR DRIKAS

Level 6, 117 King William Street

ADELAIDE SA 5000

PH: (08) 8231 4267 FAX: (08) 8410 0933

MOTOR VEHICLE INJURY CLAIMS
WORKERS COMPENSATION
FAMILY DE-FACTO LAW

BUSINESS LAW

WILLS & ESTATES

Deceased Estates, Powers of Attorney

CIVIL & CRIMINAL

FREE FIRST INTERVIEW

*After hours appointments and home visits
available by arrangement.*

krismes

Hlavní roční období v marketingu. Začíná v září, ideálně hned po velkém svátku bektuskůl. Během krismesu se lončují spousta ořů a promo stihá promo. Jsme tak byzy, že kolikrát nestihnáme ani pořádný lanč.

CHTIP: Anglicko - český výkladový slovník

dedlajn

Okamžik, kdy začínáme na projektu OPRAVDU pracovat.

egzekutiv asistent

Sekretářka, holka pro jednoho

hedhantr

Lovec lebek; člověk, který žije z úspěchu jiných. Záludnější a lépe placená obdoba kanibalů z tichomořských ostrovů, kam ostatně úspěšní hedhantři často létají na dovolenou.

kerír menežment

Jistota, že pokud z firmy neodejdete, budete až do šedesáti dřepět na stejné židli a plat se vám bude zvyšovat o 0,25 procenta ročně..

keš

Prachy. Jediná, a tedy i nejušlechtilejší pohnutka k práci. Keš se o víkendech směňuje ve vybraných podnicích za elegantní svetříky a elektronické hračky, čímž vzniká už kolem 25. dne v měsíci silná motivace zůstat u firmy a pracovat dál.

kosty

Náklady. Katování kostů je první rozhodnutí, ke kterému ve své genialitě dospěje každý nový sífou. V dalších letech se kosty zase nenápadně šplhají nahoru, ale o tom se nemluví, dokud nepřijde jiný sífou, který je bude katovat.

kůl

Univerzální pozitivní výraz. Kůl člověk se pozná podle toho, že má kůl džíny, pořádá kůl akce a vůbec vede kůl život. Nad 30 let je nemožné být kůl.

marketink

Skupina halasících lidiček, kteří jsou ambiciózní, ale nechťelo se jim studovat obtížnou školu.

midl menežment

Střední menažerie. Lidé, kteří mají tak vysoké splátky na hypotéku, že pro svou kariéru musí udělat cokoli - bez ohledu na páteř a centrální nervovou soustavu.

spam

Nevyžádaná pošta, nejčastěji od lidí, kteří si myslí, že na velikosti záleží. Nejvýznamnější položka firemní korespondence vůbec. Pokud naše společnost sama rozesílá spam, neříká se mu spam, ale e-mailový ňůsletr.

byzy

Vytižený. Člověk v ofisu si neustále stěžuje, že je totálně byzy. Na druhou stranu kdyby nebyl byzy, tak by z něj byl lůzr, což je ještě horší. Vzniká tak začarovaný kruh, který ukončí až milosrdný infarkt kolem roku 2050.

dajrekt mejl

Potištěný papír, který se vkládá do obálky s komerční nabídkou, aby byla těžší a lépe letěla do koše.

džank

Produkt příšerné kvality, který dovážíme z jihovýchodní Asie a který ani při nejlepší vůli nemůžeme označit za prémiový.

stretýdži

Několik vznosných slajdů s mohutnou vizí na léta dopředu. Stretýdži obvykle vydrží šest měsíců, pak velký vizionář nenápadně změní názor, ale na to se nevyplatí upozorňovat. Stretýdži má pro firmu ten přínos, že její vytváření zabaví šéfy, kteří by jinak mohli natropit větší škody.

Přetištěno z Neviditelného psa. Chechtavej tygr

Alexandr Isajevič Solženicyn



(* 11. prosince 1918, Kislovodsk, +3. srpna 2008, Moskva) byl světově známý sovětský, později ruský spisovatel, publicista a také politik. Jeho životní dráha spíše připomíná osudy některé z postav Dostojevského, jak se nechal slyšet francouzský prezident Sarkozy. Žil život, který vlastně nechtěl žít. Podle toho, že po střední škole začal studovat na

fakultě (marxismus) rostovské univerzity, se nejspíše chtěl stát sovětským novinářem a spisovatelem.

Vypukla však druhá světová válka a tak se jako sovětský vlastenec přihlásil do armády a bojoval jako důstojník dělostřelectva na frontě. Dvakrát byl vyznamenán za statečnost, ale zachoval se tak trochu jako hlupák: v dopise svému příteli kritizoval báňušku Stalina jakoby netušil, že špehové velkého vůdce mají všechno pod kontrolou. A tak byl zatčen a místo oslav konce války byl poslán do gulagu.

V různých táborech pak strávil celkem osm let. Propuštěn byl r. 1953, ale nijak si nepolepšil. Podle starého ruského zvyku byl v letech 1953 - 1956 ve vyhnanství v Kazachstánu. Pak přišla změna. Po Stalinově smrti v roce 1953 nastoupil na sovětský trůn Nikita Sergejevič Chruščov, který ve svém projevu v roce 1956 zahájil likvidaci stalinova kultu a dal propustit politické vězně. Solženicyn se po rehabilitaci v roce 1957 vrátil do středního Ruska a pracoval jako učitel. V roce 1962 vydal v časopise *Novyj mir* novelu *Jeden den Ivana Děnisoviče popisující jeho děsivé zážitky z gulagu*. Zatím to vypadalo dobře, Sovětský svaz se začal mírně reformovat a svaz se začal mírně reformovat a Solženicyn byl dokonce přijat do svazu spisovatelů. Ale přišla normalizace, Chruščov byl v roce 1964 odstaven a Solženicyn byl roce 1968 vyloučen ze Svazu spisovatelů. Ale on se přece chtěl stát sovětským spisovatelem a ne disidentem píšícím potajmu proti Rusku!

V zahraničí se stal známým ale právě tím, jak vyličil hrůzy stalinských lágrů a tak mu roku 1970 byla dokonce udělena Nobelova cena za literaturu. Nejel si pro ni ze strachu, že by ho sovětské úřady nepustily zpět do země, kterou tak miloval. Psal dál a když v zahraničí vyšlo v roce 1973 jeho nejslavnější dílo *Souostroví gulag*, byl zbaven v roce 1974 občanství a násilně vypovězen ze země, kterou chtěl napravovat. Odjel nejprve do západního Německa, později se usadil v USA. V roce 1983 obdržel Templetonovu cenu. Do Ruska se vrátil až v roce 1994. Roku 1997 byl zvolen řádným členem Ruské akademie věd.

Jeho osud je samé kdyby: kdyby agent čekali nečetl jeho dopis, nedostal by se do gulagu a nikdy by nenapsal *Jeden den Ivana Děnisoviče* a nedostal by Nobelovu cenu. Jenže on chtěl změnit Rusko v jiný, lepší stát pro obyčejné lidi. Neuspěl ale jako politik, byl nepohodlný každé politické garnituře. Na sklonku života přesto

podporoval úsilí ruského prezidenta Putina obnovit slávu velkého Ruska. Ve svém rozhovoru pro *Der Spiegel* doslova řekl: "Putin zdědil zpřevracenou a vyděšenou zemi chudých a demoralizovaných lidí. A začal s tím jediným, co se dělat dalo: s pomalou a postupnou restaurací. Jeho úsilí nebylo hned zaznamenáno ani oceněno. Jen těžko ostatně najdeme v dějinách příklady, kdy snahu vlády jedné země znovu získat ztracenou sílu přijaly jiné vlády pozitivně." Zemřel 3. srpna 2008 v Moskvě na srdeční infarkt nebo mozkovou mrtvici. Solženicyn by řekl: Vsjo rovno, ja uže za ruběžom.

A tady je několik komunistických anekdot.

- 1) Tři muži se ve vězení baví o tom, proč je zavřeli. První říká: "Vždycky jsem chodil do práce o deset minut později, tak mě zavřeli za sabotáž." "To já jsem chodil o deset minut dřív," říká druhý, "tak jsem tu za špionáž." Třetí povzdechne: "Chodil jsem vždycky včas, tak mě odsoudili za to, že mám hodinky z dovozu."
- 2) Ve stepní chatrči umírá stařec. Náhle někdo buší na dveře. "Kdo je tam?" ptá se umírající. "Smrt," zní odpověď. "Sláva bohu, já už myslel, že KGB."
- 3) Redakce Pravdy oznámila, že vítá dopisy čtenářů. Od dopisovatelů vyžaduje celé jméno, adresu jejich i nejbližších příbuzných.
- 4) Proč příslušníci KGB chodí ve třech? Jeden umí číst, druhý psát a třetí ty dva inteligenty hlídá.
- 5) Leonida Brežněva na státní návštěvě ve Francii provázejí po Paříži. Krásy Elysejského paláce si prohlíží s kamennou tváří, na poklady Louvru nereaguje. Vedou ho k Vítěznému oblouku a nic, ani špetka zájmu. Nakonec přijíždí oficiální průvod k Eiffelovce. A Brežněv se diví: "Poslyšte, vždyť Paříž má 9 milionů obyvatel, to vám opravdu stačí jedna strážní věž?"
- 6) Stalin se rozhodl projít inkognito po Moskvě, aby zjistil, jak se žije pracujícím lidu. Zašel i do kina. Na konci představení hrají sovětskou hymnu a na plátně se objevuje obrovský Stalinův portrét. Všichni vstávají a začínají zpívat, kromě Stalina, který vše samolibě pozoruje. Po chvíli se k němu nakloní soused a šeptá: "Poslyš, soudruhu, všichni cítíme totéž, ale věř mi, mnohem bezpečnější je prostě vstát."
- 7) Jeden muž si dlouho ukládal peníze, až si našetřil na auto. Když ho zaplatil, řekli mu, že auto dostane za tři roky. "Tři roky!" volá. "A jaký měsíc?" "Srpen." "Srpen? Kolikátého?" "Druhého srpna," zní odpověď. "Dopoledne, nebo odpoledne?" "Odpoledne. A proč vás to vlastně zajímá?" "Na dopoledne mám objednaného instalatéra."
- 8) Proč jsou bývalí příslušníci Stasi nejlepší taxikáři v Berlíně? Protože jim stačí říct, jak se jmenujete. Kde bydlíte už vědí sami.

Vaříme zimní polévky

Zelná polévka je pevnou součástí tradiční české a slovenské kuchyně. Přestože je její příprava vcelku jednoduchá, existuje nekonečná škála odlišností, a to nejen v jednotlivých regionech, ale i vesnicích. Vedle výborné chuti v sobě „zelňačka“ skrývá i množství vitamínů. Uvedený recept je pro čtyři osoby.

Co k tomu potřebujeme:

1,25 l vody 250 g kysaného zelí 4 větší brambory
1 cibule 50 g sádla nebo másla bobkový list
4 lžice hladké mouky 0,25 l kysané smetany

Kmín celý pepř nové koření lžička sladké papriky

Nakrájené brambory a zelí vaříme v osolené vodě do změknutí. Ochutíme kmínem, bobkovým listem, celým pepřem a novým kořením. Vedle toho na sádle zpěníme nadrobno nakrájenou cibulku, zaprášíme moukou, přidáme papriku a krátce osmahneme. Touto jíškou zahustíme polévku a povaříme. Do hotové polévky zamícháme zakysanou smetanu.

Podle chuti je možné do polévky přidat na kolečka nakrájenou klobásu, případně na pánvi zároveň s cibulkou osmahnout i nadrobno nakrájenou slaninu.

Česneková polévka. Stěží se najde jednodušší i levnější recept na polévku, kterou zároveň ocení každý labužník. Navíc zvláště v chladnějším období krásně zahřeje a zanedbatelné nejsou ani blahodárné zdravotní účinky česneku, přezdívaného přírodní antibiotikum. Recept je pro čtyři osoby.

Co k tomu potřebujeme:

1,25 l vody 2 střední brambory 4-6 sroužků česneku
špetka majoránky sůl pepř drcený kmín
případně půl kostky bujonu nebo masový vývar
lžice sádla 4 krajíce chleba

Brambory oloupeme, nakrájíme na kostičky a dáme vařit do osolené vody. Přidáme utřený česnek, majoránku, drcený kmín, trochu mletého pepře. Vaříme, dokud brambory nezměknou. Pro zvýraznění chuti můžeme přidat půl kostky bujonu. Polévku je možné obohatit strouhaným sýrem či nadrobno nakrájenou šunkou.

Bramborová polévka odpradávná patří k tradiční české kuchyni a zůstává stále populární. Snad každá česká rodina si časem vytvořila svůj recept na tu „nejlepší bramboračku“. Tento odráží nejběžnější způsob přípravy. Je určen pro čtyři až pět osob.

Co k tomu potřebujeme:

2-3 středně velké oloupané brambory kousek kapusty
100 - 200g kořenové zeleniny (celer, mrkev, petržel)
200 g čerstvých nebo hrst sušených hub (např. hříbků).

50 g másla nebo rostlinného oleje, případně sádla

1,25 l vody 40g hladké mouky kostka bujónu sůl

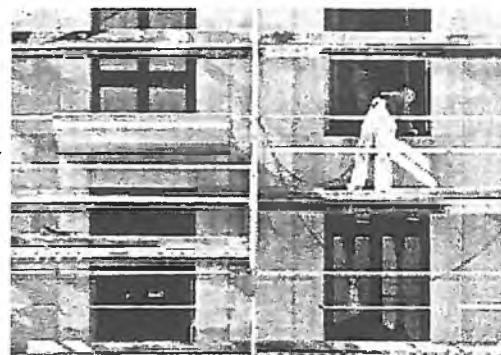
Majoránka muškátový květ 3 stroužky česneku

mletý pepř kmín čerstvá petrželová nať 1 cibule

Sušené houby je třeba předem namočit. V hrnci na másle osmahneme jemně nakrájenou cibuli. Zasypeme moukou a osmahneme dozlatova. Poté zalijeme vodou, přidáme na kostičky nakrájené brambory, houby a kořenovou zeleninu. Osolíme a ochutíme pepřem, kmínem, rozetřeným česnekem a rozemnutou majoránkou, můžeme přidat na špičku nože muškátového květu. Pro zlepšení chuti je možné přidat kostku bujónu.

Slováci se mají lépe, Česko už je neláká

Statistiky hovoří jednoznačně, počet Slováků, kteří odjíždějí za prací do zahraničí, přestává růst. Z Česka dokonce pomalu mizí.



A kvůli rychle rostoucí slovenské ekonomice se také začínají vracet domů. To jsou faktory, které ovlivní také ekonomiku českou.

Slováci jsou totiž nejpočetnější skupinou zahraničních pracovníků, která v Česku pracuje. Úbytek Slováků ochotných pracovat za řekou Moravou tak není dobrá zpráva pro firmy, které kvůli nízké nezaměstnanosti v Česku a neochotě lidí pracovat v určitých profesích jenom těžko shánějí nové zaměstnance.

Když za prací, tak na západ

Z čeho se dá usuzovat, že zájem Slováků pracovat v Česku už není tak velký jako v minulosti? Podle Slovenského statistického úřadu počet Slováků zaměstnaných v zahraničí roste pomaleji než loni nebo předloni.

Zatímco loni narostl za první tři měsíce počet Slováků pracujících v zahraničí o více než třicet tisíc, letos to bylo jenom o osm tisíc. Důvodem poklesu je také dostatek volných pracovních míst na Slovensku.

Souvislosti

Statistiky také dokládají, že pokud se Slováci rozhodnou pro práci v zahraničí, preferují staré členské státy unie. Do Česka nyní ze Slovenska míří především odborníci, jako jsou lékaři nebo zdravotní sestry, naopak příliv lidí v dělnických profesích se zastavil.

To, že Slováků pracujících v Česku ubývá, potvrzují i české statistiky. Na konci prvního čtvrtletí v Česku pracovalo bezmála 101 000 Slováků. Proti konci loňského roku slovenských zaměstnanců ubylo. Je jich o 300 méně.

Musíme hledat jinde

"Za poslední dobu mi odešli zpátky na Slovensko tři lidé, noví se už nehlásí. Musíme hledat dělníky jinde," uvedl Milan Uhlíř, jednatel menší strojírenské firmy.

To, že Slovensko už není hlavním místem, kde firmy hledají zahraniční pracovníky, potvrzují i ekonomové a zástupci personálních agentur.

"Hlavní vlna je pryč, rychlý rozvoj slovenské ekonomiky a příchod velkých investorů vytvořil v zemi desetitisíce nových míst a lidé už nemají tolik důvodů odcházet za prací," řekl Roman Konečný z poradenské agentury Etis.

VŠEDNÍ ŽIVOT

Poznali se až v uprchlickém táboře, kde jim dali k obývání jeden stan. Ludvík studoval medicínu, Jan byl průmyslovák. Byli si podobní, oba štíhlí pohlední mládenci, ale povahou úplně rozdílní. Pojila je jen nenávisť ke komunismu a volba emigrace.

Když byli zavoláni do kanceláře tábora a bylo jim oznámeno, že budou posláni do Viktorie kácet stromy, prchlivý Ludvík se rozkřikl:

„To si myslíte, že jsem přijel do Austrálie na robotu - to zapomeňte. Chci dostudovat a pracovat ve svém oboru“
Úředník, překvapen, že Ludvík znal slušně anglicky, se zamračil. „Nezapomeňte, že když jste byl přijat do Austrálie, zavázal jste se pracovat po dva roky tam, kam vás vláda pošle. V případě nedodržení závazku máme právo vás vyhostit ze země a poslat zpět do německého tábora. Tato výhrůžka Ludvíka zkrotila.

Jan byl daleko mírnější povahy, vyhýbal se sporům a hádkám a uznal, že vláda má právo trvat na splnění dvouletého závazku. V několika dnech se mládenci připojili k tuctu dalších a odjeli na práci do lesů ve Viktorii. Ubytování byli ve srubech, vedoucím byl starší škarohlíd, Australan, který si hrubostí zjednával pořádek mezi pracovníky – přistěhovalci ze všech koutů Evropy. Mládenci dostali zastaralé nářadí, hejna much hledala kapky vláhý v očích a na zpotených pažích dřevorubců.

„No tady nevydržím ani do příští výplaty“, ulevoval si Ludvík.
„Ale zvyknem si, vždyť nás třeba sami vyženou,“ chlácholil ho Jan.

Skončilo to dříve než čekali.

Jedno odpoledne se přihnál horký severní vítr. Staré stromy sténaly, oči se kalily prachem. Pak něco zaskřípělo a stará pila se odrazila od dřeva, popojela a zasekla se do Janovy nohy. Rána byla hluboká, krev zalila celou nohu, Jan ztrácel vědomí. Ludvík využil své doktorské znalosti, nohu podvázal, pokud mohl zastavil krvácení a rozkřikl se na vedoucího:

„Telefonuj pro sanitku, a hni sebou“.

Jan si poležel několik týdnů v nemocnici malého venkovského městečka, kde se ho ujal starý lékař, který asistoval u porodu, vyřezával slepám střeva, míchal masti místním dědkům a babkám.

„Dal jsi mi fušku“, řekl po několika dnech Janovi. „ale nohu jsem ti zachránil. Ale tancovat už asi nikdy nebudeš, spíš chodit s hůlčičkou.“

„Moc vám děkuji, stejně jsem nikdy netančil rád“, ujistil ho Jan. V nemocnici ho opatrovala mladičká ošetřovatelka Betty, jen Ludvík se neukázal. Jan by mu byl býval rád poděkoval. Péče o nemocného se proměnila mezi mladými lidmi v náklonost a později lásku. Betty pozvala Jana do domu svých rodičů, s trochou obav jak bude mladý migrant přijat starousedlíky. Ale matka mateřským pudem vycítila, že Jan by byl výborným manželem pro Betty a otce si získal Jan hned při první návštěvě. Měl malou soustružnickou dílnu a když Jana prováděl dílnou, byl potěšen Janovým zájmem, ale i nápady na zlepšení podniku. To se u Jana projevil znalosti z české průmyslovky.

Svatba byla naplánována na jaro. Jan se jen jednou zmínil, že by rád pozval Ludvíka, aby mu šel za svědka. „Zapomeň na něho, není to moc dobrý člověk, za celou dobu se neukázal, ani lístek neposlal“

„Ale zachránil mi život, je jako by byl můj bratr“, namítl Jan.

Jak šla léta, zvykl si Jan na život v malém městě. Byl oblíben u mnoha lidí, některými byl jen trpěn a byl vždy přistěhovalcem, ale nepřátel neměl. Tcháňův podnik zvětšil a zvelebil, měl hodnou ženu a zdravé děti, ale přesto se zdálo, že něco v jeho životě chybí. Byla to jakási touha, kterou nedovedl určit, jakoby něco dávno ztratil a nemohl to už nikdy najít.

Rozhodl se, že se pokusí najít Ludvíka. Rozejel se do Melbourne, vyhledal české krajany a začal se vyptávat po ztraceném příteli. Ne mnoho lidí ho znalo. Někteří si vzpomínali, že brzy odejel do Sydney, jiní věděli, že se ztratil až někde u Darwinu, všichni se shodli na tom, že to byl nešťastný člověk, který nemohl nikde zakotvit, který stále hledal něco nového, ale nikdo nemohl Janovi ukázat stopu, která by ho k Ludvíkovi zavedla.

Až jeden starší člověk se vmísil do hovoru: „Naposled jsem slyšel, že si vykoupil občanství, dostal pas a jel zpět do republiky. Snad doufal, že tam bude konečně šťastný“

„Tomu nevěřím, to snad není možné, vždyť jsme spolu odešli, znal jsem ho“, namítl Jan.

„A to není všechno,“ pokračoval stařík. „Slyšel jsem, že doma na něj vše padalo, odmítla ho dokonce i rodina, na kterou se tak těšil, byl tak zklamaný, že nenašel to co hledal, že se rozhodl dostat se zpět do Austrálie. Koupil si staré auto, spojil se s nějakými dobrodruhy a rozjel se do Německa. U hranic havaroval a zabil se. To psala jeho máma.“

Jana ta zpráva velmi zranila. Cestou domu ho napadaly divné myšlenky. Ludvík skončil tragicky, a jak skončím jednou já? Vyhral jsem či prohrál svůj život? Kam se poděly mé plány a sny o vynálezech, které mne proslaví? Kde jsem zůstal? V malém městě, odkud není kam se rozlétnout, kde život jde nudným tempem den ze dne. Cesta se zúžila, Jan se musel soustředit na řízení a přestat filosofovat.

Léta se měnila v dekády. Betty zemřela, děti se rozprchly, Jan osaměl. Měl v městě mnoho známých, ale žádné opravdové přátele. Byla to i jeho chyba, protože neholdoval pivu, dával přednost kopané před fotbalem a nikdy pořádně nepronikl tajemství kriketu.

Sedával teď sám často na molu s prutem a stěžoval si „Už ani ty ryby neberou“. Míloval šumění moře i horký dech vyprahlé země, ale poslední dobou slýchával místo moře zurčení potoka, který protékal jeho rodnou vesnicí, cítil vůni pokosených luk.

„Asi se chystám domů,“ řekl si sám sobě.

Když Jan zemřel, přišlo se s ním rozloučit mnoho lidí. Po obřadu se hloučky zastavily před kostelem a ozvalo se mnoho hlasů „Byl to dobrý člověk.“

Vyprávěla a vymyslela Jiřina Zacpalová



Česká krajina a barsko
Petr Hlaváček